

— "Ω, τότε, άπεκρίθη ο ληστής μειδιών, θά τοῦ στείλω πρώτα ταυτιά του υἱοῦ του, ὡς προειδοποίησιν, ἔπειτα, μετὰ ὀκτώ ἡμέρες, τὸ κεφάλι του. Ἄς εἶνε ὁμως εἰμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θά φθάσωμεν ὡς ἐκεῖ. Ἡ ὑποθεσίς μας θά κανονισθῇ κατ' εὐχὴν καὶ θά χωρισθῶμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Σᾶς ἀρίνω, παιδιά μου. Αὐριοὺν θά σᾶς ξαναἰδῶ. Τώρα ποῦ ἦλθα ἐδῶ, θά προσπαθῆσω νὰ μὴ σᾶς φανῇ πολὺ μακρὸς ὁ μῆνας αὐτὸς τῆς φυλακῆς. Χαίρετε! Ὁρεβουάρ!

Καὶ ὁ κ. Δίκ' ἐξερρανόθη μὲ τὴν ἴδιαν ταχύτητα ποῦ εἶχεν ἐμφανισθῇ. Οἱ δύο φίλοι ἐκυτάχθησαν ὡς ἂν εἶχαν ἰδῆ λαλοῦν ὄνειρον. Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ Λουλοῦ.

— Παλγάνθρωπος! εἶπε καὶ ὁμως φαίνεται τόσο εὐγενῆς καὶ τόσο καλὸς! Ἄκουσες ποῦ θά στείλῃ ταυτιά μου στὸν μπαμπᾶ, ἂν δὲν πληρώσῃ;

— Ὁ κακοῦργος! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης μὲ θυμὸν. Ἀμὴ ἐγὼ ποῦ ἔκαμα τὴν ἀνοσιμία νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια;

— Ἄλλὰ δὲ βαρύνεσαι! Τί θά μου κάμῃ! Ἄς εἶνε ὁ Ἀρχιληστής τῶν Ἀρχιλησῶν καὶ ὁ Κατακτητῆς τῶν Κατακτητῶν. Ἄμα ὁ Τζούλης, δὲν θέλῃ, δὲν θά τὸν κάμῃ αὐτὸς νὰ μιλήσῃ. Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθῶμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'
Η ΕΙΚΩΝ

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ἡ ἀφιξις τοῦ Κατακτητοῦ εἰς τὸ Κασμπᾶ ἐπέφερε σπουδαίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο φυλακισμένων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, οἱ φίλοι μας ἐξεπλάγησαν βλέποντες εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἀντὶ τῶν βωβῶν ὑπηρετιῶν, τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον θαλαμηπόλον μὲ τὲς φαβορίτες.

Ἐπεκλήθη ἐνώπιόν των καὶ τοῖς εἶπεν: — Οἱ κύριοι εἶνε ἐλεύθεροι.

— Τί; ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης, κηδῶν ἀπὸ τὸ χρεβάτι του; τί εἶπε αὐτὸς; Εἴμεθα ἐλεύθεροι; Ἐξῶ γρήγορα λοιπόν! Τί καθόμαστε;

Καὶ φορέσας βιαστικὰ τὸ πανταλόνι του, ὁ μαθητευόμενος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος, ἀνοικτὴν σήμερον παρὰ τὴν συνήθειαν.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤτοιμάζετο νὰ τὴν περάσῃ, ὁ ὑπρέτης προσέθεσεν:

— Οἱ κύριοι εἶνε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ μόνον ἐντὸς τοῦ Κασμπᾶ.

— Ἄ, καλὰ! ἔκαμαν συγχρόνως ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης, ἀπογοητευμένοι.

— Ἐμεγάλωσαν μόνον τὸ κλουβί, προσέθεσεν ὁ Τζούλης. Εἶπα κ' ἐγὼ!.. Τελὸς πάντων, κάτι εἶνε κ' αὐτὸ!

Ὁ ὑπρέτης ἐχαίρετρε κ' ἐξερρανόθη.

Ἄμα ἔμειναν μόνον, ἐνεδύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς ἀδειας ποῦ τοῖς ἐδίδοτο, διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ διαμερίσμα των, ὅπου, καθὼς ἔλεγεν ὁ Τζούλης, ἄρχισαν νὰ γηράσκουν.

Κατῆλθον τὰς ἀμετρήτους κλίμακας ποῦ ὠδηγοῦσαν εἰς τὸν πυργίσκον των καὶ διέσχισαν τοὺς θολωτοὺς τοῦ παλαίου ἀνακτόρου, πηγαίνοντες εἰς τὴν τύχη. Ἐπιτέλους ἐξῆλθον εἰς τὴν κεντρικὴν αὐλὴν.

Ἡ ζωὴν κίνησις ποῦ ἐβασίλευεν ἐδῶ, τοῖς ἐξέπληξεν εὐαρέστως ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τελείαν ἀπομόνωσιν.

Ἡ αὐλὴ αὕτη ὁμοίαζε μὲ ἀγοράν. Διὰ τῆς μεγάλης πύλης, φρουρουμένης ἐπιμελῶς, εἰσέρχοντο οἱ μικροκαλλιεργηταὶ τῶν περιχώρων, φέροντες εἰς τὸ Κατηραμένον Κασμπᾶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς των.

Ἀπὸ τα γαϊδουράκια των ἐξεφόρωναν ὀλονὲν διατάκκια ἀπὸ βούρλα, γεμάτα κάρβουνα, ψωμιά, λαχανικὰ, ὀπωρικὰ, στρονία ἀπὸ ἴνας φοινίκων, ψάθας καὶ γονδροειδῆ πηλίνα σκευή.

Εἰς ἄλλην γωνίαν τῆς αὐλῆς, ἦτο ἡ ἀγορὰ τῶν κτηνῶν. Ἐκεῖ ἔδλεπες βώδια, πρόβατα καὶ γίδες. Μόλις ἐν ζωὸν ἠγοράζετο ἀπὸ τὸν οἰκονόμον τοῦ Κασμπᾶ, ἐσφάζετο ἀμέσως ἐπὶ τόπου, τὰ δὲ κομμάτια του μετεφέροντο ἀπὸ μαῦρους εἰς τὸ ἀλλαντοποιεῖον τοῦ πύργου ἢ ἐψήγοντο ἐκεῖ εἰς φούρνους ὑπαίθριους.

Ὁ μεγαλόσωμος ἐκεῖνος θεράπων, μὲ τὴν ἄσπιλον λευκὴν στολήν του, ἐπέβλεπεν ὄλον αὐτὸ τὸ ποικίλον καὶ γραφικὸν πλῆθος, μεταβαί-

ων ἀπὸ ἐμίλου εἰς ὄμιλον Ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀρχηγός, ὁ διευθυντής τῆς στρατιᾶς τῶν μαῦρων ὑπηρετιῶν ποῦ εἰργάζοντο εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἐξερρανόθη ἀντήχησε κώδων καὶ, πρὸς μεγάλην των ἐκπληξιν, ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης εἶδαν τὴν αὐλὴν νὰ κενεῖται ὡς διὰ μαγείας.

Οἱ πωληταὶ ἔφυγαν, οἱ ὑπρέται εἰσῆλθον εἰς τοὺς οἰκίσκους καὶ μόνον οἱ πρὸ τῆς πύλης ἐνοκλοὶ φρουροὶ ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν των.

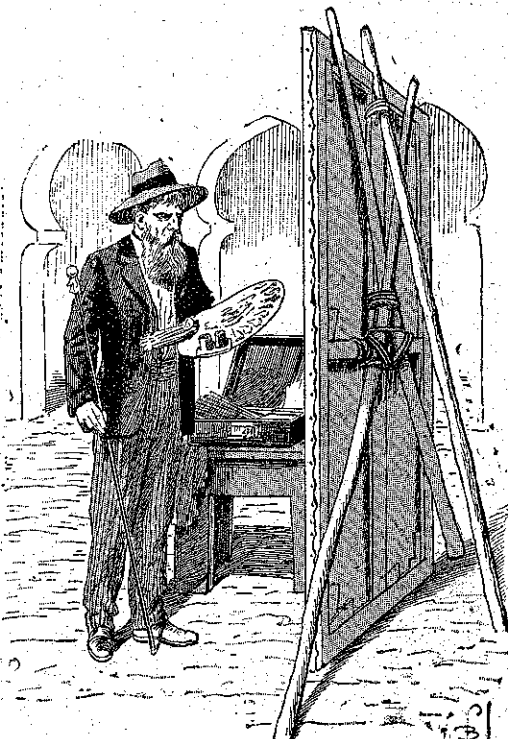
— Διᾶβολε! ἔλαμν ὁ Τζούλης. Τὸ πανηγύρι ἐτελειώσε; ἀρχίζει πάλι ἡ πλῆθις.

Παντοῦ αὐτὸς!..

Στρέφοντες τὰ νῦτα πρὸς τὸ κεντρικὸν περίπτερον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζαν, οἱ δύο φίλοι μας διηυθύνθησαν πρὸς ἐν τῶν γαμῆλων κτιρίων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο πέρα τῆς αὐλῆς. Κατ' ἀρχὰς περιεπλανήθησαν εἰς θολωτοὺς διαδρόμους, ἐμοίους μ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶχον ἦδη διέλθει, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς μικρὰν ἐσωτερικὴν αὐλὴν, φουτευμένην ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἄνθη κ' ἐστρωμένην μὲ τὰς πολυχρωμοὺς πλάκας ποῦ συνειθίζονται εἰς τὸ Μαρρόκον. Εἰς τὸ μέσον μικροῦ ἄλσους ἀπὸ φοινικοειδῆ, ὑπῆρχε δροσερὰ πηγὴ, τῆς ὁποίας τὸ διαυγὲς νερὸν ἔρραεν εἰς μίαν δεξαμενὴν μὲ τὰς ἰδίας πλάκας ἐστρωμένην.

— Μπαῖδο! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης. Ἀνακαλύψαμε τὴν αἴθουσαν τοῦ λουτροῦ. Τί λές; Ἐπωφελοῦμεθα τῆς ευκαιρίας νὰ κάμωμε μιά βουτιά;

Καὶ ὁ μικρὸς Παρισινός, τὸν ὁποῖον

α Ὁ ζωγράφος οὔτε τοὺς εἶδε οὔτε τοὺς ἤκουσε...

τίποτε δὲν ἐτρόμαξεν, ἔβγαλε γρήγορα τὴν βλούζαν του, ἐπέταξε τὰ παπούτσια του καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν, ὅταν ὁ Λουλοῦ τὸν ἐτρέβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πρόσεξε! τοῦ εἶπεν ἐντρομο, εἶν ἐκεῖ μέσα!

Ὁ Τζούλης ἐκύνταξε πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοῦ ἐδειχεν ὁ φίλος του.

Ἀπὸ τὴν σχισμὰδα μεγάλου λινοῦ παραπετάσματος, εἰς ἐν δωμάτιον ἐπὶ τῆς αὐλῆς ὅπου εὐρίσκοντο, εἶδε δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ἀμέσως: ἦσαν ὁ Κατακτητῆς καὶ ὁ Μαρκήσιος.

Ὁ κ. Δίκ', κομψὸς ὡς πάντοτε, ἐκάθητο ἐνώπιον μεγάλου γραφείου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν συσσωρευμένα χαρτιά, βιβλία, σκκιδία καὶ δέσμα χαρτονομισμάτων. Ὁρθιος ἀπέναντί του ὁ Μαρκήσιος, κρατῶν μολύβι καὶ σημειωματάριον, ἐφαίνετο ἀκούων τὰς διατάκας, τὰς ὁποίας τὸ ὑπηγρευσεν ὁ κύριός του.

Πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, ὁ Τζούλης ἄρισε κατὰ μέρος τὰ σχέδια τοῦ λουτροῦ καὶ παρέσυρε τὸν φίλον του πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ οἰκήματος.

Δὲν εἶχαν καμμίαν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὸν ληστὴν τὴν γησινὴν συνομιλίαν καὶ ἔκριναν ὅπως περιττὸν νὰ τὸν ἐνοχλήσουν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἄφου περιεπλανήθησαν ἀκόμη ὀλίγον, ἔφθασαν εἰς μίαν ἄλλην αὐλὴν, σχεδὸν ὁμοίαν μὲ τὴν πρώτην, ἀλλὰ χωρὶς δεξαμενῆν.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον, εἶδον ἐκπληκτικοὺς ἕνα ἄνδρα ἕως πενήντα ἔτων, μ' εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος ἐρρέμβαζε, μὲ πυξίδα ζωγράφου εἰς τὸ χέρι, πρὸ μεγάλου πίνακος, παριστάνοντος πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οἱ φίλοι μας ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

«Ἠλίαι αὐτὸς! ἔλαμν ὁ Τζούλης. Παντοῦ αὐτὸς! αἰωνίως αὐτὸς!.. Ἄ, μὰ ἄρχισε νὰ μοῦ γίνεταῖ κουνοῦσι!..»

Ἀπὸ τὴν ἐκρηξιν αὐτὴν τοῦ Τζούλη, ἐνόησατε βεβαίως ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη παρίστανε τὸν Κατακτητῆν.

Ὁ ζωγράφος, βυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, οὔτε τοὺς εἶδεν οὔτε τοὺς ἤκουσε. Καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐπλησίασαν σιγά-σιγά καὶ ἤρχισαν νὰ κυττάζουν τὸ ἔργον του.

Ἡ ὁμοίότης ἦτο καταπληκτικὴ. Ὁ Δίκ' εἰκονίζετο ὀλόκληρος, ὀρθιος, μὲ βελουδίνην κυνηγετικὴν στολήν, μὲ κομψὸν μαλακὸν καπέλο, μὲ κόκκινα ὑποδήματα καὶ μὲ μαστίγιον εἰς τὸ χέρι.

Ἄλλ' ὅ, τι ἔκαμνεν ἰδιαιτέρων ἐντύπωσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκὼνα, ἦτο ἡ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας, εἶρην συγχρόνως καὶ σκληρὰ, καθὼς καὶ ἡ πιστοτάτη ἀπόδοσις τῶν χαλυδοχρῶων ἐκεῖνων ματιῶν, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ φυλακισμένοι ἐγνώριζαν ἦδη καλὰ.

— Ἐξοχο! ἐφώναξεν ἀκράτητος ὁ Τζούλης.

Ὁ ζωγράφος ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τοῦ θαυμασμοῦ. Καὶ

ἰδὼν τὰ δύο παιδιά, ἀνέπνευσεν, ὡς ἂν διέφυγε κάποιον κίνδυνον. Ἀσθενῆς μειδίαμα ἰγνογραφῆθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κατατρωγόμενον ἀπὸ ἀνησυχίαν, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν Τζούλην γαλλιστί, ἀλλὰ μὲ ἀγγλικὴν προφοράν, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀλήθεια, φίλε μου, σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ πορτραῖτο;

— Ἐξοχο σᾶς λέγω! ἐπανελάβεν ὁ Τζούλης.

— Θαυμάσιο! ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Λουλοῦ. Τὸν ἐγνώρισαμε ἀμέσως.

Τὸ μειδιάμα τοῦ καλλιτέχνου ἐδυναμώσε.

— Ἄου! ἔκαμε μού κάνετε καλὸ, παιδιά μου! Δὲν φαντάζεσθε πόσο καλὸ μοῦ κάνετε!.. Ἄλλὰ... τί γυρεύετε σᾶς ἐπὶ Κατηραμένον Κασμπᾶ;.. Πρῶτῃ φορᾶ σᾶς βλέπω!..

Κύριε ζωγράφε, ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ, δὲν μᾶς εἶδατε ὡς τώρα, γιὰτὶ μᾶς εἶχαν κλεισμένους ἐπὶ ψηλὸ ἐκεῖνο πυργάκι, ποῦ φαίνεται καὶ ἀπὸ δῶ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου, ἌΠΟΤΕ, ὅταν ἤμουν μικρὸς, ἐδιάβασα ὅτι ἕνας σφοδρὸς ἀνθρωπος ἔλεγεν: «Ὅταν σπάζωμε καρδίαν μὲ τὰ δόντια, συμβαίνει, ἀντὶ τοῦ καρδιοῦ, νὰ σπᾶσῃ τὸ δόντι μας; Συμβαίνει. Τὸ σπασμένον δόντι ἀντίκαθίσταται μὲ τίποτε; Μὲ τίποτε! Ὁ καρυδοσπάστης εἰμπορεῖ νάντικατασταθῇ καὶ μὲ μίαν πέτραν; Εἰμπορεῖ. Ἐ, ἂν συλλογισθῆς αὐτὰ, δὲν θά ξανασπάσῃ καρδίαν μὲ τὰ δόντια σου.» Καὶ πραγματικῶς, ἀπὸ τότε ποῦ τὰ ἐδιάβασα, δὲν ἐξανάκαμα τὰ δόντια μου καρυδοσπάστην. Κατὰ παρόμοιον εἶπα προχθὲς εἰς ἕνα μικρὸν μου φίλον, ὁποῖος μοῦ παρεπονείτο διὰ αὐτὸ βρασανιστήριον» τῶν προφυλακτικῶν μετρητῶν κατὰ τῆς ἐπιδημίας καὶ προπάντων διὰ τὸ βρασμένο νερό: «Μὲ μίαν μόνον γουλιὰ νεροῦ ἀβραστοῦ, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καταπῇ ἐν ἑκατομμύριον μικρόβια τοῦ τύφου; Εἰμπορεῖ. Πιθαίνει κανεὶς ἀπὸ τύφον; Πιθαίνει. Πιθαίνει κανεὶς ἂν κρατῆσῃ τὴν δίψαν του μισὴν ὥραν, ὡς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ βρασμένο νερόν; Ὁχι. Πιθαίνει κανεὶς ἂν αἰσθανθῇ κάποιαν γλυφάδα ὅταν πίνῃ βρασμένο νερόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε βέβαιον φρέσκο σὰν τὸ ἀβραστο;»

Ὁχι. Λοιπόν; Ὑποθέτω, ὅτι ὅποιοι συλλογισθῇ αὐτὰ, δὲν θά βλῆν εἰς τὸ στόμα του οὔτε σταγόνα ἀβραστοῦ νεροῦ, ἐφῶσον τοῦλάχιστον ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας πεντακίσσια κρούσματα τύφου, ὀφειλόμενα εἰς μόνονισιν τοῦ νεροῦ τῆς πόλεως.

Βέβαια, δὲν ἀρκεῖ νὰ προφυλάσσεται κανεὶς μόνον ἀπὸ τὸ νερόν. Πρέπει ἐπίσης νὰποφεύγῃ τὰ ὠμά φρούτα καὶ τὰ ὠμά λαχανικὰ. Οὔτε φρούτους πλέον μὲ κρασί καὶ μὲ ζάχαρι, οὔτε ἀγγουροντομάτα σάλια... Ἄλλ' ἐπιτέλους αὐτὸ ὑποφέρεται.

Ἐπάρχουν ἀκόμη ἀφθονὰ καὶ ὠριότατα πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπτουν καθόλου, ὅσον δὲ διὰ τὰ ἄλλα φρούτα, γίνονται ἐξαιρετικὸς κομπούτες. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος διὰ νὰ τρώγονται ἀφθονῶς ἐν καιρῷ ἐπιδημίας: τὰ ζεματίζουν καὶ ἔπειτα εὐθὺς τὰ βάζουν εἰς κρῦον νερόν—ἐννοεῖται βρασμένον. Ἐτσι δὲν χάνουν τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὴν φρεσκάδα των. Ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ νερό... ἔ, εἶνε λιγὰν βίολογο! Πρῶτον ὅτι τώρα τὸ καλοκαίρι διψᾷ κανεὶς κάθε στιγμὴν, καὶ φυσικὰ, κάθε στιγμὴν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκη νερὸ βρασμένον. Ἐξερρανόθη, ἢ προμήθεια ποῦ ἔκαμνεν εἰς τὸ σπίτι, τελειώσεται, καὶ ἕως νὰ ἐτοιμασθῶν νέαν, πρέπει νὰ περάσῃ ὥρα. Καὶ ἂν διψᾶσῃ κανεὶς ἔξω, εἰς τὸν δρόμον, τί νὰ πῇ; Νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον ὀλίγην Σάριζαν ἢ ὀλίγον Μαρούσι; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θά τοῦ δώσουν νεράκι τῆς Δεξαμενῆς. Ἐπειτα εἶνε ἡ γεύσις τοῦ βρασμένου νεροῦ. Γίνεταί βαρῦ, γλυφρὸν, ἀνοστον, κακοχώνευτον. Δὲν τὸ εὐχαριστεῖται κανεὶς, δὲν τὸ χορταίνει... ἀλήθεια. Ἄλλ' ὅταν ὁ κίνδυνος εἶνε τόσοσ μεγάλος, ὅταν μίαν ἐπιδημία τύφου μαστίγῃ τὴν πόλιν, δὲν ἀξίζει ἀρὰ γε τὸν κόπον χάριν τῆς ζωῆς του, νὰ υποβάλλεται κανεὶς εἰς τὰς μικρὰς αὐτὰς ἐνοχλήσεις; Τὰς λέγω μικρὰς πιθαὸν τώρα νὰ εἶνε καὶ μεγάλα! Ἄλλ' ἀπέγαντι τοῦ κακοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προφυλάσσου, βεβαίως πρέπει νὰ θεωρῶνται μικρά:

Πῶς εἶσθε εἰς τὴν ὑγιάν σας, μικροὶ μου φίλοι Ἀθηναῖοι; Ἐλπίζω, καλὰ. Ἡ φοβερὰ ἀσθένεια εἶθε νὰ μὴ προσέβαλε κανέναν σας. Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ πάρτετε ἀψήφιστα καὶ νὰ μὴ περιφρονήσετε τὰς συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἐγγυηθῇ, ὅτι αὐτὰ διατηρήσετε τὴν ὑγιάν σας, εἰν δὲν κάμετε τὰς στοιχειώδεις προφυλάξεις ποῦ σᾶς εἶπα. Καὶ προπάντων τὸ νερόν. Αὐτὸ εἶνε ὁ μέγας ἐχθρός. Ἄλλως τε τὸ βρασανιστήριον δὲν θά διαρκῆσῃ πολὺ. Αἱ ἐπιδημιαὶ αὐταὶ ἐρχονται καὶ φεύγουν. Ἐπειτα πλησιάζει καὶ ὁ καιρὸς ποῦ θά φύγετε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς ἐξοχὰς σας. Καὶ αἱ ἐξοχαί, ξύρετε, ἔχουν «νερὰ καθαρολοῖοδίστα, γλυκύτατα καὶ κρῦα», εἰς τὰ ὁποῖα οὔτε ἕνα μικρόβιον τύφου δὲν ὑπάρχει...

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 176)

Ἡ ἀγνοία αὐτῆ ἐβάστανε τὸν Ἐρβελίν ὅλη τὴ Δευτέρα, ἀλλὰ τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ ἐξύπνησε μὲ μιὰ ἰδέα, ποῦ τοῦ ἐφάνη φωτεινῆ.

«Πρόκειται, εἶπε, γιὰ μιὰ λειψανοθήκη τοῦ Π' αἰῶνος, ποῦ ἐκτιμᾶται πενήντα χιλιάδες φράγκα, μᾶλλον γιὰ τὴν σπανιότητά της, παρὰ γιὰ τὴν πραγματικὴ της ἀξία. Ἡ λειψανοθήκη αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶνε πραγματικῶς σπάνιος καὶ κάπου πρέπει νὰ τῆς ἔχουν γραμμένες Μπορὼ λοιπὸν νὰ ἐλπίζω, ὅτι ὁ κατάλογός των θὰ μὲ φωτίσῃ λίγο».

Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀρχαιοφυλακεῖον.

Ἡ ἰδέα του πραγματικῶς ἦτο λαμπρά.

Ἐνας γραμματεὺς τοῦ ἀρχαιοφυλακείου, ἀφοῦ ἐκύτταξε διάφορα βιβλία, ἐπληροφόρησε τὸν Ἐρβελίν ὅτι ἡ γνωστὴ λειψανοθήκη τοῦ Π' αἰῶνος ἦσαν ὅλες ὅλες ἔξη. Δυὸ εὑρίσκοντο ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Γαλλίᾳ, μιὰ ἐν τῇ Βουργουνδίᾳ, δυὸ ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ καὶ μιὰ ἐν τῇ Δυτικῇ.

Ὁ Ἐρβελίν ἐτριψε τὰ χεῖρά του.

«Αὐτὸ, ἐσυλλογίσθη, ἐντοπίζει τὴν ἔρευνα: Ἐξέρουμε πᾶς ποῦ θὰ πᾶμε. Ἀφοῦ οἱ κακούργοι παίρνουν τὸ τραῖνο τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, θὰ πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὴν λειψανοθήκη τῆς Δυτικῆς».

Τὸν ἐπληροφόρησαν, ὅτι τὸ κειμήλιον αὐτὸ εὑρίσκειτο σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου Μουζέιλ, εἰς ἀπόστασιν τριανταπέντε ἀκριβῶς χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλιν Νάντη. Τὸ χωριὸν ἦτο πολὺ μικρὸν, μὲ ὀλίγους μόνον ἐκατοντάδες κατοίκους.

Ὁ Ἐρβελίν ἤξευρε τώρα ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ μάθῃ. Εὐχαρίστησε τὸν υποχρεωτικὸν γραμματέα ποῦ τοῦ ἔδωσε αὐτὰς τὰς πληροφορίες, ἀμα εἶδεν ἕνα γράμμα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ τοῦ ἐβούλησε ἀκραν ἐχεμύθειαν.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἐρβελίν βόηκε τὸν

Δουβάλ καὶ τοῦ ὠμίλησε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν. — Εἶνε σχεδὸν βέβαιον, τοῦ εἶπε, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν λειψανοθήκη τοῦ Μουζέιλ καὶ θὰ βεβαιωθῶμε καλά, μόνον ἰδοῦμε τοὺς φιλαράκους μας νὰ σταθοῦν στὴ Νάντη. Θὰ βγοῦμε καὶ μετὰ μὲ τὸν καί, ἂν ἰδοῦμε τὸν Δαίλαπα νὰ τοὺς περιμένῃ ἐκεῖ μὲ αὐτοκίνητο, δὲν θὰ μᾶς μείνῃ οὔτε ἕως ἀμφιβολίας. Μ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσιν ἐπῆρα τὰ μέτρα μου κ' ἐν αὐτοκίνητο θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ μᾶς στὸ σταθμὸ τῆς Νάντης. Θὰ κάμωμε ὅ,τι πρέπει. Θὰ εἰμαστε καλά ὠπλισμένοι γιὰ νὰ ὑπερασπιθοῦμε τὴ ζωὴ μας, ἂν γίνῃ ἀνάγκη, γιὰτι ἀπὸ ἕνα κτήνος σὰν τὸ Ρόπαλο, ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ φοβᾶται. Ἀλλὰ δὲν θὰ μεταχειρισθῶμε τὰ ὅπλα μας παρὰ ἐστὶν ἐσχάτη ἀνάγκη.

Ὁ κακούργος, ὁ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι Ρόπαλον, ἦτο πραγματικῶς πολὺ ἐπιφοβός. Πρῶτον χάσπαξε ἐν συγκοιτίᾳ τῆς Πολίχνης, λιγώτερον μὲν εὐκίνητος ἀπὸ τὸν Πλόκ, γιὰτι ἦτον χονδρὸς καὶ ἡράκλειος, ἀλλὰ σωστὸς ἀγριάνθρωπος.

Ὁ Πλόκ τὸν εἶχε διαλέξῃ γιὰ τὴν σωματικὴν του δύναμιν. Ἄν τοῦ ἐχρειάζετο νὰ παραδιάσῃ καμμιά γερῆ πόρτα, νὰ κάμψῃ ἢ νὰ κοσπάσῃ κανένα σιδερένιον κάγγελο, τὸ Ρόπαλο γι' αὐτὰ ἦταν μοναδικός. Ἀλλὰ ἡ γενναϊότης τοῦ Ἐρβελίν δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ κανένα κίνδυνον.

Καὶ ἦλθε τὸ βράδυ τῆς Τρίτης. Ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δουβάλ, μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐταιρείας τῶν Σιδηροδρόμων, ἐφόρουν στολὰς σιδηροδρομικῶν.

Καὶ ἦλθε τὸ βράδυ τῆς Τρίτης. Ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δουβάλ, μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐταιρείας τῶν Σιδηροδρόμων, ἐφόρουν στολὰς σιδηροδρομικῶν.

Ἀλλὰ ἐκτύπησαν ἡ ἐννιά, τὸ τραῖνο ἦτον ἑτοιμὸν νὰ ξεκινήσῃ, καὶ οὔτε Πλόκ ἐφάνη, οὔτε Ρόπαλον.

«Θάνεβηκαν ἀπὸ πίσω!» συλλογίσθηκε ὁ Ἐρβελίν.

Κ' ἐτριγύριζε τοὺς διαδρόμους τῶν βαγονίων, ἐξετάζων, μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ

τοῦ ἔδιδεν ἡ στολὴ του, τοὺς ταξιδιωτὰς ποῦ εἶχαν ἐπιβιβασθῆ, ὅταν εἰς ἕνα γεμάτον βαγόνι δευτέρας θέσεως, εἶδε δυὸ ἀνθρώπους κοιμωμένους ἢ προσκοιτημένους ὅτι κοιμῶνται, μὲ βουνησία κασκέττα ἐπὶ κεφάλι, μὲ μακρὺς μπλοῦζες καὶ μὲ προβατῆδες ἀπλωμένους εἰς τὰ γόνατά των.

Ἀνεγνώρισε τὸν Πλόκ καὶ τὸ Ρόπαλον, μετρηφισμένους καὶ αὐτούς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ RARHAEL LIGHTONE

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 176)

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν): — Τί ἀτυχία, δὲν ἤρξατο ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἀργότερα!; ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΣ καὶ ΚΑΛΥΨΩ, (πλησιάζοντες τὴν κ. Κλαρίδου): — Καλησπέρα γιὰ γιὰ, ὅσες παρουσιάζομεν τὸν ἐξάδελφόν μας.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Καλησπέρα, παιδιὰ μου, καλησπέρα! (δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρει τί στάσιν νὰ λάβῃ). — Καλὰ εἶσαι, παιδί μου; Πολλὴν ὥραν εἶσαι ἐδῶ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (μὲ γεμάτον στόμα): — Ὁχι, ὄχι... δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (ἰδίᾳ): — Ὀρισμένους δὲν μοῦ ἀρέσει. Τί ὕφος ἤλιθο! (Δυνατά): — Καὶ ἡ μητέρα σου ποῦ εἶνε;

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Καλὰ εἶνε!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (ἰδίᾳ): — Πῶς ἡ ἀνεψιά μου, τόσῳ λεπτῇ καὶ εὐγενῆς, νὰ ἀναθρέψῃ ἔτσι τὸν υἱὸν τῆς; Εἶνε τέλειος χωριάτης, χωρὶς ὑπερβολή! (Δυνατά): — Κάθησε, παιδί μου, σοῦ διέκοψα βλέπω τὸ φαγητό σου.

(Ὁ ΙΑΚΩΒΟΣ κάθηται, εὐχαριστημένους ποῦ εὔρε διέξοδον εἰς τὴν ὄμιλιαν).

ΣΚΗΝΗ ΟΡΘΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΜΑΡΙΑ, εἰσερχομένη ἐξ ἀριστερῶν.

ΜΑΡΙΑ! — Κυρία, ὁ ἀνεψιός σας ποῦ περιμένατε, ἦλθε.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (ἐκπληκτος): — Ὁ ἀνεψιός μου; Μὰ ἦλθε, νὰ τον!

ΜΑΡΙΑ (βλέπουσα τὸν Ἰάκωβον). — Τότε θὰ εἶνε δυὸ! Τί πρέπει νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἄλλο;

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ. — Νὰ τὸν ὀδηγήτῃς ἐδῶ. (Παρατηροῦσα τὸν Ἰάκωβον, ποῦ στέκεται φοβισμένος): Ἐὰν ὑπάρχουν δυὸ ἀνεψιοί, βεβαίως ὁ ἕνας εἶνε ψευδής, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε αὐτὸς ποῦ ἦλθε τώρα.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (κατ' ἰδίαν). — Τὴν ἔπαθα!... πῶς νὰ ξεμπλέξω τώρα;...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΣ, (γελῶν): — Χά, χά, χά, τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε αὐτό!

ΚΑΛΥΨΩ, (μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος): — Τί περιπέτεια! Μολάζει σὰν θεάτρο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΙΑΚΩΒΟΣ, εἰσερχόμενος, μὲ μιαν μικρὰν βαλίτζαν εἰς τὸ χεῖρι.

ΙΑΚΩΒΟΣ, χαϊρετῶν καὶ ὑποκλιόμενος ἐμπρὸς εἰς τὴν κ. Κλαρίδου. — Καλησπέρα σας, ἀγαπητῆ μου θεία! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου, διὰ τὴν γνωριμίαν μας.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (ἀσταχομένη αὐτόν): — Αὐτὴν τὴν φορὰν, καί, ἀναγνωρίζω τὸν μικρανέψιόν μου, εἶνε ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς μητέρας του!

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΣ, (κατ' ἰδίαν): — Τί ἀνοησία ἐκάμαμε!

ΚΑΛΥΨΩ, (κατ' ἰδίαν): — Τί ἐντροπή! Μὰ αὐτὸς δὲν ἔχει ὕφος χωρικοῦ! (Δυνατά): Ἀγαπητῆ μου ἐξάδελφε, εἰμεθα κατευχαριστημένοι ποῦ σὰς βλέπομεν. Μόνον, τί καλὰ θὰ ἦταν, ἐὰν ἤρχεσθε μιαν ὥραν ἐνωρίτερα!

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ἄ! καὶ γιὰτι;

ΚΑΛΥΨΩ: — Διότι αὐτὸ θὰ μᾶς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν τοῦ νὰ ἐκλάβωμεν ἕνα... ἀγνωστον, ὡς συγγενῆ μας.

Ὁ ΨΕΥΔΥ ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν): — Ὀχι! τρομάρα μου!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Ἀλήθεια, καλὰ ποῦ μοῦ τὸ θυμίσατε... ἔχομεν νὰ φωτίσωμεν ἐδῶ ἕνα μυστήριον. (Πρὸς τὸν ψευ-

δοῖάκωβον): Τώρα, μικρὲ μου, ὅζ μᾶς ἐξηγήτῃς τί συμφέρον εἶχες νὰ προσποιηθῆς τὸν ἀνεψιόν μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΣ, (ἰδίᾳ, γελῶν): — Ἀραγε τί θὰ πῆ τώρα;...

ΙΑΚΩΒΟΣ (ἰδίᾳ, τρέμων): — Καλλίτερα νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν. (Δυνατά): Μὰ... ξέρετε... δὲν τὸ ἔκαμα ἐπιτήδης, ὄχι... ἀλλὰ τέλος πάντων... νὰ ἡ αἰτία: Ἀπέτυχα εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου μοῦ εἶχε εἰπῆ «ἐὰν ἀποτύχῃς, ἀλλοιμονό σου» καὶ εἶνε, ξεύρετε, πολὺ αὐστηρὸς, ἐφοβήθηκα κ' ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Τρελλόπαιδο! γιὰ νὰ πᾶς ποῦ;

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Στὴ νονιά μου, μιὰ καλὴ γυναῖκα, ποῦ μ' ἀγαπᾷ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα χρήματα, καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ἐξώδευσα τῆς τρεῖς δεκάρας μου, ἔμεινα νηστικός ἀπὸ χθές, ἕως ὅτου, περνώντας ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ἐσκέφθηκα νὰ σταθῶ καὶ νὰ σὰς ζητήσω ὀλίγο ψωμί. Τότε μοῦ ἀνοίξε ὁ κ. Ἀριστείδης, καὶ μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ μὲ ἔφερε ἐδῶ, ἐγὼ δέ, χωρὶς νὰ πῶ λέξι, τὸν ἀκολούθησα, πάντοτε μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ φάγω κάτι τί. Ἄ! ξεύρετε εἶνε ἀσχημὸν νὰ πεινᾷ κανεὶς!...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (μὲ καλωσύνη). — Ἄς εἶνε, σὲ συγχωροῦμεν, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μᾶς δώσης τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατέρα σου, γὰ νὰ τοῦ γράψωμε. Ἐως ὅτου ὁμως λάβωμε ἀπάντησιν, θὰ εἶσαι αἰχμάλωτός μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ (μὲ εὐγνωμοσύνη): — Ὡ εὐχαριστῶ, κυρία!...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ. — Ἀριστείδη, καὶ σὺ, Καλυψώ, σεῖς νομίζω πταίετε περισσότερο. Ἐσχηματίσατε τόσο κακὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἐξάδελφόν σας, τὸν ἀληθινόν, ἐπειδὴ ἀνετράφη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὥστε νὰ τὸν ἐκλάβετε ὡς τὸν πρῶτον τυχόντα μάγκαν...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΣ (ἐντροπισσόμενος): — Ποῦ μάλιστα εἶνε καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας!

ΚΑΛΥΨΩ, (μὲ τὸ ἴδιον ὕφος): — Ἐφρόνημεν πολὺ ἀσχημὰ, εἶνε ἀλήθεια. Ἀραγε θὰ μᾶς συγχωρήσης, Ἰάκωβε, γιὰ τὴν ἰδέαν ποῦ εἶχαμεν γιὰ σένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Πολὺ εὐχαριστῶς, ἀφοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Ἐπιτρέψατε ὁμως τώρα εἰς τὸν ψευδοεξάδελφόν σας, νὰ συνεχίσῃ τὸ φαγητό του, ἀπὸ τὸ ὅποῖον τὸν διέκοψαμεν, καὶ ἄς μὴ σκεπτόμεθα πλέον παρὰ τὴν χαρὰν ποῦ εἰμεθα ἐνωμένοι!

ΑΥΛΑΙΑ
(Paul de Maurelli) ΑΙΚ. Γ. Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργη φωτογραφία

Τί νὰ εἶνε τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἀντικείμενον, ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα; Κανένα ἐν τὸ μόνον, κολεόπτρον; κα νένα ρόπαλον; ὄργανον γυμναστικόν;... Τίποτε! Δὲν θὰ τὸ εὔρετε, ἐὰν δὲν σὰς τὸ ποῦν. Εἶνε ἀπλούστατα ἕνα κνημητικὸν τουφέκι, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀκτιρὶς (κοντάκι) εὑρίσκειται ἐμπρὸς. Ἐφωτογραφήθη εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ ἐβγήκε αὐτὸ ποῦ βλέπετε!

Ἴππος Μαθουσάλας

Εἰς τὸ Νεγγύ τῆς Γαλλίας ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἕνας ἵππος εἰς ἡλικίαν σαρανταεπτὰ ἐτῶν καὶ ἔξ μηνῶν Σπανίως φθάνουν οἱ ἵπποι εἰς τὸσον βαθὺ γῆρας. Διότι σαρανταεπτὰ ἐτῶν ἵππος ἀντικειχθεὶ πρὸς ἄνθρωπον ἕκατὸν εἰκοσιπέντε

ἐτῶν. Ἀπέναντι δημοσιεύομεν ἕνα φωτογραφίαν τὴν εἰκόνα τοῦ τετράποδος αὐτοῦ Μαθουσάλα. Ἦτον ἕνας μικρόσωμος πόνευ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνοῦ

Ὁ Κώστας ἔχασε τὸν συμμαθητὴν του Ἀλέκον, μὲ τὸν ὅποῖον ἐπήγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ποῦ νὰ τοῦ ἐκρούθη;

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου Ma mere m'a mis au monde en chantant; Je suis tout habillé de blanc; Je n'ai ni queue ni tête; Je ne suis ni homme ni bête.

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοκολατένιου Δεκανέως

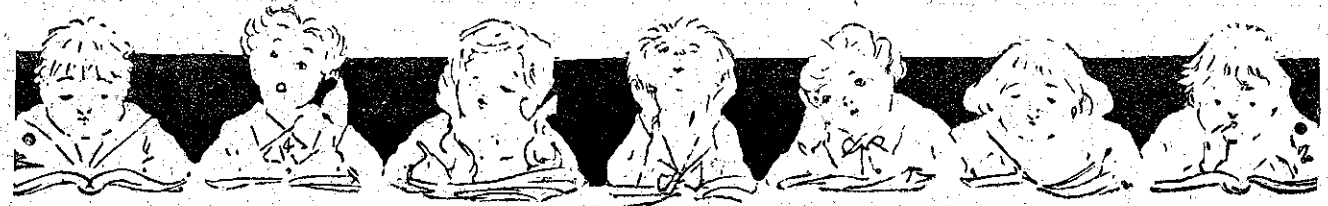
ΤΑ	ΒΟ	ΔΕΝ	ΠΥ
ΔΡΟ	ΚΡΟ	ΛΗ	ΛΙ
ΑΣ	ΘΩΝ	ΓΑ	ΑΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὄρων.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μιαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὅποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ κάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 21οῦ φύλλου

α') Ὁ ἀκύλλος εὑρίσκειται ἐὰν ἀναστραφῇ ἡ εἰκόνα, σχηματιζόμενος εἰς τὸ μεταξὺ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ προσώπου διάστημα. — β') Θρέψῃ φεῖδι τὸ χεῖμῶνα νὰ σὲ φάῃ τὸ καλοκαίρι. — γ') Pas à pas, on va bien loin.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΕΡΤΟΓΡΟΥΛ

Ο τηλεγράφος μās έφερε την είδηση, ότι το Σάββατον θά μās έπισκεφθή ο Έρτογορούλ...

Μα ποῦ νά φανή ο Έρτογορούλ! Άδικα ο κόσμος, μαζεμένους στες ταράτσες...

Μαζεμένοι δλοι στην ταράτσα, με της μύτες ύψηλά. Εκκντάξαμε πάλι τον ούρανό...

Βασίλισσα της Φάβας

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ολιμμένη άκόμ' ή άνοιξη. Η άμορφίες, που από τη φύσι τώρ' απλώνονται...

Μά θάρθη κάποτε καιρός, τό λέει και τό τραγουδί...

μοιρων τών τωρ κών, που λυώνουνε στί νύχια του φωνηά τον.

Τίς άλλες οί άλύπητοι με τό μεγάλη πλούτη...

Μά κύταξ! άνάλαφρη γοργοσιμώνει ή ώρα που θά γελάσουμε...

Και τότε στις άμορφίες της άνοιξης θά βοϊσκη παρηγοριά...

Πεθαμένα Όνειρα

ΠΑΣΧΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Η καμπάνες τριγύρω χτυποῦνε, στην καρδιά μου βαθειά άντηχούν...

Ω! χαρήτε, χαρήτε μου λένε, ο Χριστός μας Άνέστη!

Τι φρικτό είν' τό Πάσχα 'στά Ξένα! τώρα νοιώθω μακριά από Ξένα...

Ω, παιδιά, οῦτε μιά, μιά στιγμούλα μή λυπήστε τη γλυκειά Σας...

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πλάι μου καθότανε ένα χαριτωμένο μικρό κοριτσάκι. Τόσο με είχε καταθέλη...

κρούλα. Άμή που έκαιμε και την μεγάλη και τό εξηγούσε στον μικροτέρο της άδελφού...

Ήταν, δέν έλαβα άκόμη καιρόν νά διαβάσω την κωμωδία που έγραφε μαζί με τον Τέλλον Άγραν...

Νιόβη

ΕΥΦΥΗΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Ένας πτωχός έβλεπε με πόθον τό κατάσταση ενός άρτοποιού. Τά μικρά άφράτα ψωμάκια...

Διάτρητος Κνανόλευκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Λορελάϊ, διά νά επιδείξη την γαλλομάθειάν της, έπε μίαν ήμέραν εις τον Δοξασμένον Ρήνον...

Η μαμμά, τό πρωί, εις τον μικρόν Τάκην: Πρόσχε σήμερα μή σε γελάσουν, γιατί είνε Πρωταπριλιά...

Χμ! δέν με γελάτε έμένα! Τό θυμάμαι πως είνε Πρωταπριλιά!

Αλληλογραφία της Διαπλάσεως

Άθήναι, 38 όδός Εύριαιδου την 7ην Μαίου 1914.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ όλας τās αγαπητάς μου συνδρομητρίδας, που διεπρεσαν την περασμένη Κυριακήν εις τό Στάδιον...

Ήταν, δέν έλαβα άκόμη καιρόν νά διαβάσω την κωμωδία που έγραφε μαζί με τον Τέλλον Άγραν...

Πολύ με συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, Μπάτη του Σαρωνικού. Ναι, θεωρεί με ως μητέρα σου και γράφε μου τα όλα...

Τά έδια σ'απαντώ και εις σε, Παιδική Καρδιά, με την έλπίδα πάντοτε ότι θά μου γράφεις τώρα συχνά...

Έναίσηθη Βράχα, Μετρικήν δέν γνωρίζω νά σου συστήσω καμμίαν...

Ο Έρωσ του 1913 μου γράφει: Ο Λουλου εις τό Μαρόκον εις τό όραιότερον μυθιστόρημα απ' όσα έδημοσίευσες ως τώρα...

Η μαμμά, τό πρωί, εις τον μικρόν Τάκην: Πρόσχε σήμερα μή σε γελάσουν, γιατί είνε Πρωταπριλιά...

Χμ! δέν με γελάτε έμένα! Τό θυμάμαι πως είνε Πρωταπριλιά!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ίδου ποιος είνε ο λόγος, Σοκολατιέμε Δεκανεύ. Όταν παριστάνη κανείς χωριάτικην ζωήν...

Κόρη του Βορρά, τί απέγεινε τό ωραίο σου άρνάκι; Σου τό έσφαξαν...

Αφού ή σιωπή σου, Άσπρο Κοράκι, προήλθεν από ασθένειαν, είσαι δικαιολογημένος...

Ο Άσθη της Έλευθερίας μου γράφει: Παρατηρώ, ότι ή Βαλκανική Συμμαχία έχει τό ρεκόρ εις όλα...

Και αυτό τό χαριτωμένο από την έπιστολήν του Ρεύματος του Βοσπόρου: Τήν παρελθούσαν Δευτέραν έμαθα...

Όνειροπόλε της Δόξης, τό όρκίζεσαι αυτό που μου γράφεις; ότι δηλαδή «εις όλους τους άλλους συνδρομητάς...

Όραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Κίμα, Λαγονοστήρης Γαλανόλευκος...

Όραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Κίμα, Λαγονοστήρης Γαλανόλευκος...

Όραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Κίμα, Λαγονοστήρης Γαλανόλευκος...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την έβδομάδα έλαβα πάρα πολλά κομμάτια. Οί περισσότεροι μάλιστα μου έστειλαν από δύο, από τρία...

Έμμερμένο: Διαφόρα του Γενναίου σου Στρατηλάτου, του Γλυκού Όνειρου, του Ταλαιπωρημένου Δωδεκανήσου...

Εικόν της κακής συνειδήσεως: (τό έδημοσίευσαν και άλλοτε) Μία πρωί της άνοιξεως...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ζακυνθιά Δεσφί, α. (Δ. Κ.) Έβελια Νεότης, α. (Χ. Α.) Έλλην Όπλίτης, α. (Χ. Χ.) Σημεία της Αυτόνομου α. (Ι. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούμην ανταλλάξουν: ο Νυμφόφορος Στόλος (0) με Τέλλον Άγραν...

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Ναυτάκι της Λέσβου (έχει καλώς: εύχαριστώ πολύ δια τās ένεργείας)...

